

Sygn. akt II CNP 71/11

## **POSTANOWIENIE**

Dnia 16 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 16 lutego 2012 r.,  
skargi K. P. – S.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku  
Sądu Okręgowego  
z dnia 14 września 2011 r.,  
wydanego w sprawie z powództwa K. P. – S.  
przeciwko Z. S.  
o zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącej na rzecz pozwanego Z.  
S. kwotę 1 200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem kosztów  
postępowania wywołanego skargą o stwierdzenie niezgodności  
z prawem prawomocnego wyroku.**

## Uzasadnienie

Powódka K. P. – S. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 14 września 2011 r. Wyrokiem tym zmieniony został, na skutek apelacji powódki, wyrok Sądu Rejonowego z dnia 22 kwietnia 2011 r., oddalający w całości jej powództwo. Dokonana zmiana polegała na tym, że od pozwanego Z. S. zasądzono na rzecz powódki kwotę 18 000 zł (z dochodzonej przez nią kwoty 68 708 zł), a w pozostałej części powództwo oddalono. Za podstawę rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy przyjął ustalenia, zgodnie z którymi strony podpisały umowę przedwstępną sprzedaży mieszkania, w której cenę za mieszkanie ustaliły na 182 000 zł. Po jej podpisaniu powódka uiściła zadatek w kwocie 50 000 zł. W dniu 10 sierpnia 2007 r. strony zawarły notarialną umowę sprzedaży. W dokumencie tym wpisana została cena za mieszkanie w kwocie 150 000 zł i adnotacja, że powódka już zapłaciła część ceny w kwocie 90 000 zł, zaś pozostałą kwotę 60 000 zł uiści do 31 sierpnia 2007 r. Kwotę 60 000 zł powódka przekazała pozwanemu i jego żonie.

Sąd pierwszej instancji uznał powództwo, zawierające żądanie zwrotu zadatku z odsetkami, jako nienależnego świadczenia, za niezasadne. Wskazał, iż powódka twierdziła, że faktycznie zapłaciła za nabyte mieszkanie kwotę 200 000 zł zamiast uzgodnionych 150 000 zł lecz nie wykazała, iżby pozwany otrzymał i był zobowiązany do zwrotu 50 000 zł nienależnego świadczenia. Zauważył ponadto, że gdyby powódka spełniła rzeczywiście świadczenie nienależne na rzecz pozwanego, to nie mogłaby domagać się jego zwrotu, skoro wiedziała, że nie była do niego zobowiązana.

Sąd Okręgowy natomiast ustalił, iż strony uzgodniły cenę sprzedaży mieszkania na kwotę 182 000 zł, powódka uiściła na rzecz pozwanego kwotę 200 000 zł, wobec czego pozwany jest zobowiązany do zwrotu kwoty 18 000 zł.

Skarżąca zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w części oddalającej powództwo. Oparła swoją skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 158

k.c. Wyrządzenie szkody przez wydanie kwestionowanego orzeczenia uprawdopodobniła wskazując, że poniosła szkodę w kwocie 43 973 zł, której zasądzenia wraz z odsetkami jej odmówiono, a także w kwocie 3 600 zł i w kwocie 7 200 zł, których nie odzyskała tytułem kosztów zastępstwa procesowego w pierwszej i drugiej instancji, z uwagi na wzajemne zniesienie kosztów postępowania w sprawie.

Wyjaśniła także, że wartość przedmiotu sporu nie pozwalała jej złożyć skargi kasacyjnej, a nie zachodziły przesłanki uzasadniające wystąpienie o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia podstaw oraz ich uzasadnienia, wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe - także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Wszystkie te wymagania mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. Każde wymaganie zawarte w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. ma charakter samoistny i powinno być spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi i ich uzasadnienie od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie budzi więc wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., czy z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 25/06, niepubl.). Jeżeli ten sam przepis wypełnia jednocześnie podstawę skargi oraz stanowi przepis, z którym orzeczenie jest – zdaniem skarżącego - niezgodne, to także w tym wypadku konieczne jest

wyraźne wyodrębnienie obydwu elementów. Tymczasem we wniesionej skardze powódka powołała podstawy, ale nie wskazała przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, co sprawia, że skarga ta nie spełnia wymagania określonego w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424<sup>8</sup> § 1 w związku z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).

Orzeczenie o kosztach postępowania wywołanego skargą wynika z treści art. 424<sup>12</sup> k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup>, art. 391 § 1 oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wysokość zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego znajduje uzasadnienie w postanowieniach § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 5 i § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).